

ψεν όταν έπληξαν την λεπτότητα τής γραμματικής της αίσθητικότητας αϊ αναρίθμητοι και χονδροειδείς άνορθογραφίαι. Τό χειρόγραφον παρεδόθη κατόπιν εις τόν 'Οκτάβιον Μιρμπό, όστις παριδών τās άνορθογραφίας και προσέξας εις την έννοιαν, άνευρεν έν τῷ μυθιστορήματι χαρίσματα ύπεροχα και ιδίαις δαπάναις τό έδημοσίευσεν, συστήσας ἅμα αὐτό θερυώς εις την 'Ακαδημίαν τῶν Γκονκούρ. 'Όταν τό βιβλίον έντυπώθη άπηλλαγμένον τής άσχημίας τῶν άνορθογραφιών, οί φιλόλογοι άνεγνώρισαν εις αὐτό έξοχον και λεπτότατον μυθιστορηματικόν τάλαντον.

*

Ἑκδικησις ζωγράφου.

Ἡ διάσημος κατὰ την εποχήν της Πολωνίς άοιδός Κατρούας παρήγγειλε την εικόνα της εις νεωτεριστήν τινα ζωγράφον. Περαιτωθείσης τής εικόνας, ή άοιδός ήρνήθη νά την παραλάβη διά ν' άποφύγη την πληρωμήν της, αποφασίζομένη ότι δεν τής ώμοιάζεν.

— «'Αλλά εἰσθε σεις ή ἰδία», τῇ ἔλεγεν ὁ ζωγράφος.

— «Οὔτε κατὰ φαντασίαν!» ἀπήντα ή άοιδός. «'Εγὼ ἔχω ὀφθαλμοὺς μεγαλειτέρους, τό στόμα μικρότερον, την κόμην πλουσιωτέραν...»

Ὁ ζωγράφος άφού διεμαρτυρήθη, βλέπων διαφεύγουσαν την έλπίδα του κέρδους, κατέφυγεν εις τό έξῃς εύφύς τέχνασμα. Ἐπρότεινεν ὡς πραγματογνώμονα τὸν ὀκταετή υἱὸν τῆς άοιδού. Ἡ άοιδός παρεδέχθη τοῦτο. Τό παιδίον ἅμα ὡς άπεκαλύφθη ή εἰκὼν, άνεγνώρισεν άμέσως την μητέρα τοῦ. . . ἄλλ' ή άοιδός, ήρνήθη ν' άναγνωρίσῃ και πάλιν την εἰκόνα και ἔφυγεν ὀρκισθεῖσα ότι δεν θά την πληρώσῃ.

— «Αὐτό θά τοῦ ἰδοῦμε» εἶπεν ὁ ζωγράφος έξωργισμένος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ή εἰκὼν εὑρίσκετο έκτεθειμένη εις την προθήκην ενός καταστήματος. Ὁ ζωγράφος δύο τινά τῆς προσέθηκεν μόνον. Ἐξωγράφισε μερικὰς σιδηρὰς ράβδους παριστάσας τό κιγκλίδωτόν παρθυρον φυλακῆς και την έξῃς ἐπιγραφήν:

«Εἰς την φυλακὴν διὰ χρῆν.»

Τό πρὸ τῆς εἰκόνας διερχόμενον πλῆθος άναγνωρίζον έν αὐτῇ την περίφημον άοιδὸν έξέσπα εις άκρατήτους γέλωτας διὰ την εύφύα τοῦ ζωγράφου ἔμπνευσιν και κατειρωνεύετο την άοιδόν.

Τὴν επομένην φθάνει ή άοιδός καθηγυνακτησιμένη.

— «Εἶνε άτιμία αὐτό ποῦ ἔκαματε, κύριε! Δώσατέ μου την προσωπογραφίαν μου!»...

— «Ποίαν προσωπογραφίαν;»

— «Τὴν ἰδικήν μου, την ὁποίαν ἔχετε έκτεθειμένην.

— «'Αλλ' αὐτὴ δεν εἶνε ἰδική σας... Δεν σὰς ὁμοιάζει... Δεν μοῦ τό εἶπατε σεις ή ἰδία χθές;...»

Ἡ άοιδός ήτθεῖσα ἔζητησε συγγνώμην και ἐπλήρωσεν ὅσα ἔζητησεν ὁ ζωγράφος. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐγλύτωσεν ἀπὸ τό κιγκλίδωμα.....

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΙΩΝ

(Τοῦ Λεονάρδου)

Στὸ ἀπόκρυφο τοῦ δάσους μονοπάτι,
στὴν ὄχθη τὴν καλαμοφυταμένην
πηγαίνω κάθε βράδι ἀγάλι—γάλι
κ' ἔχω στὴ σκέψι ἐσέ, ὦ ἀγαπημένη.

Καὶ τὰ καλάμια μυστικά βουτίζουν,
στὰ χαμοκλάδια ἀπλώνεται σκοτάδι,
κρυφομιλήματα γροικῶ και θρήνους
και κλαίω και κλαίω μέσ τό μαῦρο βράδι.

Μεῦ φαίνεται τοῦ τραγουδιοῦ σου ὁ ἦχος
σάν φύσημα ὁποῦ ἀλαφρά πετᾷ
και ή γλυκεῖα κι' ἀρμονικὴ λαλιά σου
πλανιέται στὴς νυχτὸς τὴ σιγαλιά.

Ξεχύνεται τοῦ φεγγαριοῦ ή λάμψη
στὴς λίμνης τὰ κοιμάμενα νερά,
και τό ἀχνόχρυσο φῶς πλέκει στεφάνια
στὴν πυκνόφυλλη μέσα κολαμιά.

Μέσα στοὺς κάμπους τριγυρνοῦν τὰ λάφρια
και πρὸς τ' ἄστρα τὰ μάτια τους σηκώνουν,
μέσ τὰ καλάμια τὰ πουλιά κοιμοῦνται
και στὸν ὕπνο τους γέρνουν και ξυγώνουν.

Κ' ἐγὼ τὰ μάτια χαμηλώνω δακρυσμένα
και μέσ' ἀπ' τὴ θλιμμένη μου ψυχὴ
ὅλες οἱ σκέψεις μου πετοῦν σ' ἐσένα
σάν ἡρεμὴ τῆς νύχτας προσευχή.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

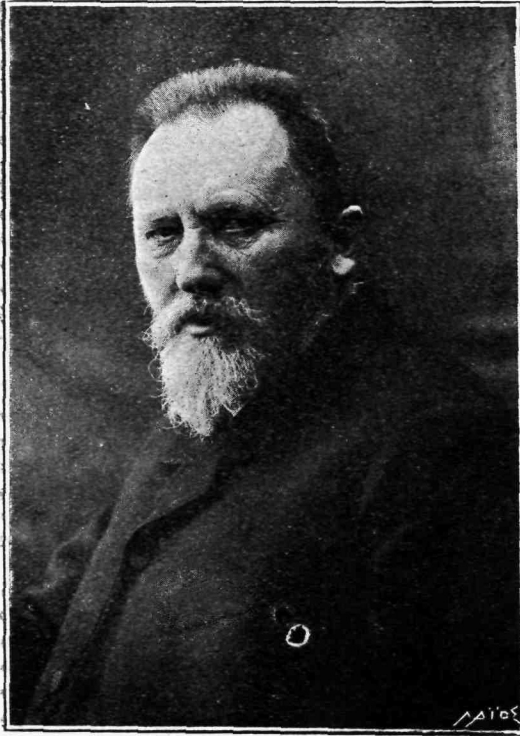
Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Λουδοβίκος von Loefftitz

Ἐκ νέου τό δρέπαρον τοῦ Ἀδυσωπήτου, τό ὁποῖον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τόσοι πλουσίως ἔδερσαν μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Μονάχου, συνήρπασεν ἕνα ἐκ τῶν μᾶλλον τιμημένων.

Ὁ Λουδοβίκος von Loefftitz δεν ὑπάρχει πλέον. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀπέθανεν εις Μόναχον. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου του ἔργου «Ὁρφεὺς και Εὐρυνδίκη» τό ὁποῖον ἐγένετο τό 1898 και ἡγοράσθη διὰ τὴν Πανακοθήκην τοῦ Μονάχου, ὁ καλλιτέχνης, ἐνεκα ὀφθαλμίας ἥτις ἀπήτησεν ἐγχείρησιν, παρημποδίσθη νά παρουσιάσῃ μεγαλεῖτερον ἔργον. Ἐνῶτε μόνον ἐπανέφερον αὐτόν εις την μνήμην τοῦ κοινοῦ και τῆς δημοσιότητος τινὲς ἐκ τῶν ἀφελῶν και βαθυφαιῶν τοποθεσιῶν του. Ἄλλ' ὑπῆρξε καιρός, καθ' ὃν έν τῷ πεδίῳ τῆς ἐπι-

ζητήσεως τοῦ ποιοῦ τῆς ζωγραφικῆς — δυνατὸν τότε και έν ἐσφαλμένη ὁδῷ νά τό ἐζήτησαν—ἔστι ὁ Loefftitz ὡς δημιουργὸς και ὡς διδάσκαλος έν τῇ πρώτῃ σειρᾷ και ἐξήκησε μεγάλην ἐπίδρασιν. Ἐζήτησε τὴν σωτηρίαν ἐπόμενος τοῖς παλαιότεροις και δυνατὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Βάνδυκ, ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου, και ὁ μέγας ἐπίσης ζωγράφος Ribera ὡς πρότυπα νά τῷ ἐχρησίμυσται. Ἀπειρος ἐπιμέλεια έν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ζωγραφικῆς, έν τῇ πλαστικῇ ἐπεξεργασίᾳ τῶν μορφῶν, έν τῇ παραστάσει τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι αἱ σπουδαιότεραι ιδιότητες τῆς τέχνης του και ὁ σκοπὸς τὸν ὁποῖον προέβαλλεν εις τοὺς μαθητὰς του. Ὑπὸ αὐτῇ τὴν ἐποψιν εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ έν τῷ ἔργῳ του «Pietà» τῆς Νέας Πανακοθήκης (ζωγραφηθὲν τῷ 1883) τό ἱσχυρότατον του ἔργον. Αἱ ἀντιλήψεις τῆς ζωγραφικῆς έν γένει θά

Λουδοβίκος φόν Λέφτς

μεταβάλλονται αιώνας, άλλ' ή υπερμεγέθης δύναμις και ή έπισης τεραστία έντατις της θελήσεως, αϊ όποια κρύπτονται έν τούτῳ τῷ ἔργῳ, δέν είναι δυνατόν νά υποτιμηθώσιν οὐδέ έν μεταγενεστέροις χρόνοις.

Ο Λουδοβίκος Λέφτς ἐγεννήθη τῇ 21 Ἰουνίου 1845 ἐν Δαρμουτάρη. Ἦτο υἱός ἐνός ἑμπορίου ταπήτων καί κατ' ἀρχάς ἀντεράφη καί ἐξεπαιδεύθη διά τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, ἀν καί ἐνωρίς ἤδη ἐνδιεφέρετο διά τὴν τέχνην καί ἐσύχραζεν εἰς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Βραδύτερον ἔλαβε τὴν ἀδειαν ἵνα φοιτήσῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν τεχνῶν, ὅπου ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ρυδόλφου Hofmann. Κατὰ τὸ 1869 μεταγράφη εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Νυρεμβέργης καί ἐν ἔτος βραδύτερον μετέβη εἰς τὸ Μόναχον καί παρηκολούθησεν ἐκεῖ τὰ μαθήματα τῆς καλλ. σχολῆς, ἥτις ὑπεβοήθησε πολὺ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικότητός του. Κατὰ τὸ 1872 ἐτελείωσε τὸ πρῶτόν του ἔργον «Früdelmarkt» (ἀγορὰ κροσσῶν), τοῦτο ἠκολούθησαν ἐν μικρὸν καί λεπτόν ἔργον «der Radierer» (ὁ χαράκτης), μία εἰκὼν Μοναχοῦ, «der Marinemaler» κλπ. Μία σειρὰ ἐκ ρωμαντικῶν τοποθεσιῶν, αἵτινες ἄλλοτε ὑπενθυμίζον τὸν Salvator Rosa, ἄλλοτε τὸν Rottmann διαδοχικῶς ἀρραφαίνονται. Κατὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν τοῦ Μονάχου τοῦ 1876 ἐξέθεσεν τὸν «Orgelpieler Kardinal» (ὁργανοπαίκτην καρδινάλιον) ὅστις ἔχει τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Franz Liszt, εἰς ἕτερον ἔργον.

«Geiz und Liebe» (φιλαργυρία καί ἔρως) δεικνύει ἕνα γέροντα, ὅστις, ὅπως εἰς ἐκ τῶν τύπων τοῦ Κοεντίνου Massys, μετρεῖ χρυσόν, ἐν ᾧ ὅπισθεν τῶν γούτων του ἡ θυγάτηρ του μὲ τὸν ἰόν πελάτην τοῦ τοκογλύφου χαριεντίζεται. Κατὰ τὸ 1879 ἐξωγράφησεν τὸν Ἑρασμον ἐκ Ρότερδάμης πρὸ τοῦ γραφείου του. Ἡ Πινακοθήκη τῆς Στουτγάρδης ἠγόρασε τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐπλοῖς ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν ἔργων του τίσσεται. Ἡ «Εὐσπλαχνία» («Pietà») τῆς Νέας Πινακοθήκης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Λέφτς τὴν κυρίαν του ὁμολογίαν πίστεως ἀνέγραψε καί τὸ σπουδαιότερόν του ἔργον ἐδημιούργησε, ἐμνημονεύθη ἤδη. Μία ὥραφα εἰκὼν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ

1895 ἐν Μονάχῳ ἐξέθεσε, παριστᾷ μίαν πλέκτριαν δαν-τελλῶν, ἡ ὁποία ἐκ τῆς ἐργασίας ἀναπανομένη, παρατηρεῖ τὴν μικράν της θυγατέρα ἀπησχολημένην εἰς τὸ πλέξιμον.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς εἰκόνας εἶναι ἡ ἐμβάθυνσις, ἡ εὐγενής καί καλλιτεχνικὴ σοβαρὰ ἐργασία ἀξία θαυμασμοῦ πᾶν τὸ ὅποιον ἐδημιούργησεν ὁ καλλιτέχνης ζωγράφος ἔχει τὸν τύπον τῆς γνησιότητος. Οὐδέποτε κατεδέχθη καί ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὸν γονιμότητα καί ἀφθονον παραγωγὴν ἔργων, ἥτις θὰ ἀπέβαιεν ἐπὶ βλάβῃ τῆς τέχνης τῶν ἔργων του, ἀν καί ἡ καλλιτεχνικὴ βιομηχανία λίαν ἐπεθύμει νὰ συγκαταλέγῃ μεταξὺ τῶν προδόντων της καί πίνακας τοῦ μεγάλου ζωγράφου καί ἡ πώλησις αὐτῶν ἦτο βεβαία. Μεγίστης ἐπιμελείας εἶναι προσέει καί ἡ εἰκὼν προσευχομένης χωρικῆς, καθὼς καί ἡ μικρὴ παράστασις ἐνός ἀγίου Ἀντωνίου τῆς Παδύης.

Εἰς μεγαλτέρας διαστάσεις, ἔργα πρὸς σκοπὸν διακοσμήσεως, ὁ Λέφτς δὲν ἐξωγράφησε. Τῆς χειρός του ἔργον εἶναι ἐν τεμάχιον τῆς πομπῆς τοῦ γάμου ἐν τῇ δημαρχίᾳ τῆς Landshut, εἰς ἣν μετὰ τοῦ Seitz, Shiess καί Weigand συνεργάσθη. Καί ἔνα ἰσχυρὸν πίνακα διὰ θυσιαστήριον, τὴν ἀνάληψιν τῆς Παναγίας διὰ τὸν ναὸν τοῦ Freising ἐτελείωσε κατὰ τὸ ἔτος 1890 περίπου. Ὅπως κάθε θέμα, οὕτω καί τοῦτο μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας ἀπέδωκεν, ἀν καί ἡ ἰδιοφυΐα του δέν ἠδύνατο νὰ προσορμισθῇ ἀκριβῶς εἰς ζωγραφικὰ προβλήματα τοιοῦτα, ὅποια ἀπότην ὕψος καί πάθος. Τὸ πεδίον αὐτοῦ ἦτο τὸ ἐνδόμυχον, ἡ Τέχνη του ἦτο καί εἰς τὸν μικρότερον τῶν πινάκων του νὰ προσδώσῃ θῆλγητρον καί ὠραιότητα, ἡ βύσις του ἦτο μὴ ἀπεριόριστος γνησιότης σχήματος, τὸ ὅποιον νὰ ἐξωραϊζῇ καί ὑπερερεῖ τὸ πραγματικὸν μᾶλλον παρὰ νὰ ὑπολείπεται. Αὐταί αἱ ἰδιότητες του εἶναι ἐκεῖται βεβαίως, αἱ ὁποῖαι συνετέλεσαν ἵνα τὸν Loefftitz, ἐν πολλῷ γὰρ ἡλικίᾳ ἤδη, κατὰ τὸ 1873, προσλαβώσιν ὡς βοηθὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μονάχου. Ἀπὸ τοῦ 1880 διηθύνεως ὡς καθηγητῆς μίαν τάξιν ζωγραφικῆς, ἥτις πολλοὺς συνέκέντρωσε. Ὅτε κατὰ τὸ 1891 ὁ Φρειδερίκος Αἰγυπτος von Kaulbach παρητήθη τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν τεχνῶν τοῦ Μονάχου, ἀνέλαβε ταύτην ὁ Loefftitz ὡς διευθυντῆς καί τὴν ἐκράτησε μέχρι τοῦ 1893. Ἐκ τῶν μαθητῶν του σπουδαιότεροι εἶναι ὁ Klaus Meyer, Walter Firl, Frithjof Smith, Max Thedy.

Οἱ ἄνω μνημονευθέντες πίνακες τοποθεσιῶν, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ καλλιτέχνης σπανίως ἐνεφανίζετο εἶχον μεγαλτέρας διαστάσεις ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καί μεγίστην ἀρμονίαν χρωμάτων. Ἀς ἐπιτίσωμεν δὲ ὅτι καί μεταξὺ τῶν ἡμιτελῶν πινάκων του θὰ εὐρεθῇ ἔργον τι, σπουδὴ ἢ σχεδιάσμα, τοῦ ὁποίου ἡ ὠραιότης θὰ ἐκπλήξῃ ἐκ νέου τὸν κόσμον. Ἀλλὰ πάντως μένει ὁ Ludvig von Loefftitz δοξασμένος, ὡς καλλιτέχνης βαθείας καλλιτεχνικῆς πεποιθήσεως καί ἰσχυρὰς καί δυνατῆς θελήσεως, καί ἡ δόξα αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ ὥραφα!

Ο.

*

Ἦρχισαν αἱ συναυλίας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, αἵτινες ἐφέτος—ἐξ τῶν ἀριθμῶν—θὰ δίδωνται ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ. Ἡ πρώτη συναυλία ἐδόθη τῇ 6 Δεκεμβρίου. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μετὰ ζηλευτῆς ἀκριβείας τὴν Συμφωνίαν op. 16 εἰς ρὲ μείζον τοῦ Scambatti, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ρώμῃ Ὁδείου, μαθητοῦ δὲ τοῦ Αἰντ. Ὁ Scambatti εἶνε ὁ μεγαλτέρεος συνθέτης συμφωνιῶν τῆς πατρίδος του, ἰδιαζόντως δὲ τὸν τίμημα ὁ Βάγνερ. Ἡ ἐκτελεσθεῖσα συμφωνία ἐγράφη τῷ 1881. Τὸ Scherzo καί τὸ Finale, τὰ τεχνικώτερα μέρη τῆς συνθέσεως, ἐπαίχθησαν μὲ πολὺ μῦθον.

Εἶτα ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε τοῦ Βάγνερ τὸ συμφωνικὸν ἔργον Siegfried-Idyll. Τοῦτο συνέθεσεν ὁ μέγας

Μάρθα Καστριώτου

μουσουργός ἐν Αὐκέρνη τῷ 1871 ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ νιού του, εἰς δὲ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος τοῦ Δακτυλίου τῶν Νιμφοειδῶν. Ἡ σύζυγος τοῦ Βάγγερ εἰς τὴν ἀφιέρωσιν τὸ ἔργον τὸ ἤκουσε πρώτη, κατὰ τὰ γενέθλια τῆς, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ προχείρου μικρᾶς ὀρχήστρας στρατολογηθείσης ἐκ Ζυρίχης ὑπὸ τοῦ Ρίχτερ. Ἐπαίχθη εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Βάγγερ, διευθύνοντος αὐτοῦ τοῦ συνθέτου. Τὰ θέματα τῆς συνθέσεως ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Σήγκφερν.

Ἡ ὀρχήστρα κατόπιν ἔπαιξε τὴν Εἰσαγωγὴν τῆς «Σεμιράμιδος» τοῦ Ροσίνι. Εἶπε γνωστὴ ἡ κομπόση καὶ ἡ ἐλαφρότης τοῦ θέματος, τοῦ ὅπου οἱ ἐπαναληπτικαὶ τόνοι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γοργοῦ ἐκτελεῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα βιολιά. Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην διὰ πρῶτην φορὰν ὁ Ροσίνι ἔκαμε χρῆσιν τῶν περιφώνων crescendo (αὐξανουσα ἔντασις), τὰ ὅποια προκαλοῦσαν πολὺν ἐνθουσιασμόν εἰς τὸ κοινὸν τῆς ἐποχῆς του.

Εἰς τὴν συναυλίαν μετέσχον ἡ δεσποινὶς Μάρθα Καστριώτου, κλειδοκονταβάνιστρια διπλωματούχος τοῦ Ὁδείου τῆς Γενεύης. Ἐπαιξε μετ' ἐξόχου ἐπιτυχίας τὸ Κονσέρτο εἰς σι (ὑφασίς) ἔλασσον τοῦ Ρώσσου μουσουργοῦ Tschaikowski (1840—1893), τοῦ διακριθέντος διὰ τὸν λυρισμὸν του καὶ τὸν ἐκπαιρτὴν ρωσσικὸν χαρακτῆρα

τῶν ἔργων του. Τὸ ἐκτελεσθὲν ἔργον (τὸ 23 τοῦ συνθέτου) εἶπε ἐντελῶς ρωμαντικόν. Ἐπαίχθη μετ' πολλὴν ἀκριβείαν, ἐπευφημηθεῖσα δὲ ἔπαιξε, ἐκτός προγράμματος, τὸ Clair de Lune τοῦ Μπουσῦ.

Ἡ β'. συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου ἀπετελέσθη ἐξ ἔργων ἀποκλειστικῶς τοῦ Μπετόβεν.

Ἐξετελέσθησαν ἡ Εἰσαγωγὴ Κοριολάν δι' ὀρχήστραν, τὸ Κονσέρτο εἰς Λο ἔλασσον διὰ κλειδοκονταβάνου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Βασενχόβεν, ἡ ᾠδὴ Al perfide parjure δι' ᾄσμα ὑπὸ τῆς κ. Φωκά, τὸ εἰς ρε μείζον Κονσέρτο διὰ βιολίον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Τ. Σοῦλτις τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας καὶ τέλος ἡ εἰσαγωγὴ Egmont ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

*

Ἐδημοσιεύθη προκήρυξις διεθνoῦς διαγωνισμοῦ πρὸς ἀνίκερσιν Δικαστηρίων ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν διοσταύρωσιν τῶν ἰδῶν Ρηγίλλης καὶ Κηφησίας. Ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν σχεδίων λήγει τῇ 9 Αὐγούστου 1911. Ἐκ τούτων ἐν θὰ εὕγῃ βραβεῖον 20,000 δραχμ. καὶ τὸ δευτέρον 8,000. Ἡ δὲ πρῶτη προϋπελογίσθη εἰς 4 ἑκατομύρια.

*

Ἀσύνηθες φαινόμενον αὐτομάτῃ μουσικῆς συνθέσεως ἐσημειώθη ἐν Ἀθήναις. Ἡ κ. Γιαννακοπούλου ἀφηγήθη ὅτι ὁ Οὐγκώ—δοτὶς σημειωτέον δὲν ἦτο καθόλου φιλόμουσος, ἐκτὸς δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Γκουτῶ—καθ' ὕπνου τῇ προεῖπε ὅτι ὁ δεκατριετής νῦς τῆς Γῶγος εἶπε μέγας μουσουργός, τὸν εἶδε δὲ πρὸς τούτοις νὰ λαμβάνῃ τὸν νῦν τῆς ἐκ τῆς χειρὸς καὶ νὰ τὸν καθίξῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκονταβάνου καὶ ἐκεῖνος ἔπαιξε τότε μελωδικώτατο. Τὴν ἐπομένην ὁ μικρός, παρακινηθεὶς, ἔπαιξε μηχανικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μουσικὴν ἐπὶ τρεῖς ὥρας διαρκῶς. Ἐπίσης ἐνώπιον δημοσιογράφων ἔπαιξε ὁ αὐτόματος μουσουργός ἰδίᾳ ἀσυναρτήτους συνθέσεις, εἰσιγες κατὰ τινα ἀντήκον ἦσαν «τόνοι, μεγαλοπρεπεῖς μυκηθμοὶ, μελωδοὶ ἐξωτικά εἰς ὅλας τὰς χρωματικάς καὶ διατονικάς κλίμακας, συγχροδαὶ ἀφάνταστοι. Μουσικὴ ὑπερκόσμος καὶ ρεαλιστικὴ.» Ὁ μικρός Γῶγος ἔπαιξε, ἐκτὸς δύο τεμαχίων, καὶ τρίτον μετ' κλειστοῦς διὰ μαγνητὸν ὀφθαλμοῦς.

Ὁ μικρός μουσουργός ἀπῆλθεν ἤδη εἰς Παρίσιους.

*

Οἱ 4 μικροσκοπικοὶ νῦνοι τοῦ ἐμπορίου κ. Ζαργάνη ἀποτελέσαντες μικρὰν ὀρχήστραν ἔδωσαν, διευθύνοντος τοῦ κ. Καλαμά, συναυλίαν, καθ' ἣν ἔπαιξαν τὸ Piccolo Adagio τοῦ Bolognari, Ἐν ἀπάνθισμα τῶν «Due Foscari» καὶ τὸ Defilé du regiment τοῦ Angé. Τῆς συναυλίας μετέσχον ἡ κ. Ρεβέκκα καὶ ὁ κ. Μωραῆτης.

*

Εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν ἐν Καρ)πόλει τῶν ἔργων τοῦ κ. Κ. Μαλέα ἐπωλήθησαν πλῆθος ἀξίας 150 λιγῶν, ἤτοι 4,750 φρ. Τὰ τοπεῖα του ἐξετιμήθησαν πολὺ. Ὁ κ. Μαλέας ἤλθεν ἐσχάτως ἐκ Παρισίων, εἰθα διετέλεσε μνηστὴς τοῦ Martin.

*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παργασσοῦ» ὁ καθηγητὴς κ. Ἀνδρουτσοῦς ὠμίλησεν ἐν ἀσφυκτικῇ συρροῇ ἀκροατῶν περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Τολστόη. Μετὰ πολλῆς συφηνείας ἀνέλυσεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰς ἰδέας τοῦ Τολστόη ἐν σχέσει πρὸς τὸν Πολιτισμὸν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ Κοινωνίαν. Ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ὀνειροπόλον, πειρητὴν καὶ καλλιτέχνην, ἀλλὰ τὸν ἐπέκρινε ὡς φιλόσοφον καὶ κοινωνιολόγον καὶ ὡς ὁπαδὸν τοῦ πανθθεϊσμοῦ, τόνισας ὅτι στερεῖται ἡ φιλο-

σεφία του άνοστηματοποίησης, στερείται λογικού εἰρημῶ καὶ συνοχής, καὶ οὕτως εἶνε ἀνεφάρμοστοι αἱ μεταρρυθμίσεις αὐτῆς ἐπαγγέλλεται, διότι εἶνε δυσκολοκίνη καὶ ἀσκοπος ἢ εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν ἐπάνοδο· καὶ ἡ κοινοκτημοσύνη. Ἐν μόνον σημείον εὖρος σημαντικόν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Τολστόη· ὅτι ἀνέστησε τὴν νεκρωκωμένην ψυχὴν τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ.

★

Ἡ Ὁ Δ' Ἀγούνησιο πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ἐν νέον ἔργον του ὑπὸ τὴν τίτλον «Ἅγιος Σεβαστιανός», διὰ τὸ ὅποιον λέγουσιν ἀπὸ τοῦδε θαυμάσια πράγματα. Ἡ ὑπόθεσις του εἶνε ἡ ζωὴ ἐνὸς μάρτυρος χριστιανοῦ, τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ. Ὁ Διοκλητιανὸς εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν διοίκησιν τῆς πρώτης κοόρτης τοῦ στρατοῦ του εἰς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν, ὅστις ὁμῶς ἀνακαλυφθεὶς ὅτι ἦτο ἀπόστολος θερμὸς τῆς νέας θρησκείας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον διατρηθεὶς ὑπὸ βελῶν. Μία γυνή, ἡ Εὐφροσύνη, τὸν περιέθαλψε ζῶντα ἀκόμη καὶ ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς του. Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ἰαθεὶς, παρουσιάσθη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα· ὅστις, κατὰ πληκτικὸν δόξαν τὸν εἶδε ζῶντα, διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν τελειωτικῶς. Καὶ ὁ Ἅγιος ἀποθνήσκει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν στρατιωτῶν.

★

Εἰς τὸ θέατρον «Μαντζόνι» τοῦ Μιλάνου ἐπαίχθη μονόπρακτος κωμῶδία τοῦ Μπράκο, ὑπὸ τὸν τίτλον «Μὲ βραχέα ὄπλα!»

Ἡ κωμῶδία αὕτη, ἡ ὁποία εἶνε μᾶλλον διήγημα εἰς διάλογον, ἔχει τὴν ἑξῆς ὑπόθεσιν:

Ἡ διάσημος ἑταῖρα Λαουρίνα Κορμικάρη μεταβαίνει πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Ἀρλέτι, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγει ἀπεριστρόφως:

— Ἐχετε ἔραστήν. Δὲν θὰ μ' ἐνδιέφερε τοῦτο καθόλου, ἀλλὰ συμβαίνει ὁ ἔραστής σας νὰ εἶνε καὶ ἰδιὸς μου. Ἐγὼ, ὁμῶς, εἶμαι ἑταῖρα καὶ σεῖς τιμᾶ γυνή. Ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἀμφοσβητοῦμεν καὶ οἱ δύο μὲν ἀρέσει καὶ εἶνε πλούσιος καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ εἶς τὸν πάρω. Διὰ τὸν, ἢ παραιτεσθε πάσης σχέσεώς σας με αὐτόν, ἢ καθιστῶ τὰ πάντα γνωστὰ πρὸς τὸν σύζυγόν σας.

Ἡ κυρία Ἀρλέτι θέλει νὰ τὴν διώξῃ ἀλλὰ δὲν τολμᾷ καὶ τήκεται ἀπὸ μανίαν καὶ λύσαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει ὁ σύζυγος, ἐντὸς δὲ ὁλόγου ἀναμένεται καὶ ὁ ἔραστής. Ἡ κυρία Ἀρλέτι μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμῃ, καταφεύγει εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς καὶ κλειδώνεται ἀφίνουσα τὴν Λαουρίναν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Ἐρχεται κατόπιν ὁ ἔραστής, ὅστις βλέπων μίαν γυναῖκα προχωρεῖ πρὸς αὐτὴν μεσιδῶν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸν σύζυγον. Ἀλλ' ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ Λαουρίνα, βάλλει κραγὸν καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ποικίλλεται μὲ ὥραϊας κωμικὰς σκηνάς.

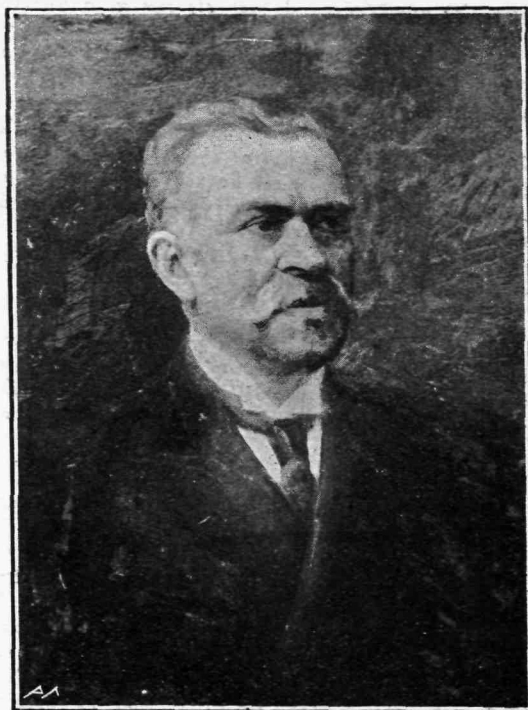
Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον θὰ παιχθῇ μίαν προσεχῶς νέα κωμῶδία τοῦ Ροβέρτου Μπράκο, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τέλειος ἔρως». Ὁ συγγραφεὺς τηρεῖ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τριπράκτου ἔργου του, ὅτι δὲ ἐγνώσθη εἶνε μόνον ἡ περιέργος λεπτομέρεια ὅτι τὰ πρόσωπα τῆς κωμῶδίας θὰ εἶνε δύο μόνον.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ μερικὰ πρόσωπα βωβὰ ἀντελῶς ἢ λέγοντα ὁλίγας λέξεις. Ὁ θεατρικὸς κόσμος ἔχει πολλὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ πῶς θὰ κατορθώσῃ ὁ Μπράκο νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον εἰς διάλογον δύο προσώπων παρατεινόμενον ἐπὶ τρεῖς πράξεις.

★

Ἐν Ὁξφόρδῃ ἀπεφασίσθη ἐν συνεδρίῳ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως διατηρηθῇ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις. Ἡ «Σαββαταία Ἐπιθεώρησις» σχολιάζουσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς θρίαμβον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

★

Προσωπογραφία Ν. Καλογεροπούλου

Ἔργον Σ. Βικάνου

Ὁ κ. Σ. Βικάνος δύο νέας προσωπογραφίας ἐφιλοτέχνησε. Τὴν τοῦ ἀποθανόντος πολιτευτοῦ Βασιλείου Βουδούρη καὶ τὴν τοῦ τέως ὑπουργοῦ κ. Ν. Καλογεροπούλου. Ἀμφότεραι, ἡμικόρμια, διακρίνονται διὰ τὴν ἀκριβείαν τοῦ σχεδίου καὶ τὴν ὁμοιότητα τῆς μορφῆς.

Ὁ κ. Βικάνος ἔκτισε ἴδιον ὠραϊότατον ἐργαστήριον ἐν Καλλιθίᾳ, τοῦ ὁποῦ ἐσχάτως ἐτέλεσε τὰ ἔγκαινα.

★

Λεβθοῦσα ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωκε δύο παραδόσεις ἡ περφημισμένη δραματικὴ δεσποινὶς Ρενὲ Παρὺ, τὴν «Μωρὸν παρθένον» καὶ τὴν «Τὴν βεννον» αἵτινα ὡς ἔργα δὲν ἔχουν φιλολογικὴν ἀξίαν. Ἀλλ' ἡ κ. Παρὺ ἐπεδείχθη ὑπέροχον δύναμιν ὑποκρίσεως. Ἰδίως εἰς τὴν «Τὴν βεννον» εἰς τὴν β'. πράξιν, ὡς καὶ εἰς τὴν δ'. ἐθαυμάσθη ἡ φυσικότης, ἡ ταχύτης τῶν μεταπτώσεων καὶ ἡ τελειότης τῆς ἡθοπολίας τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Παρὺ παίζουσα δημιουργεῖ, ὅπερ εἶνε ἴδιον μόνον τῶν ἀληθινῶν καλλιτεχνῶν.

Ἀτυχῶς τὸ ἀκροατήριον ἦτο ἀραιότατον. Ἡ πλουτοκρατία ἔλαμπε διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς, ἀπασχολημένη εἰς τὸ μπερτζ...

★

Τὰς γλυκύνεας ἀναμνήσεις ἐφῆκεν ἡ χορηγούμενη, ἡ τελετὴ Παριζιὰνα μεσόφωνος Ταξιᾶ Μπωζ, κατὰ τὰς πέντε προεστάσεις αὐτῆς, ἐδῶκε, συμπρατικόσης τῆς Γαλλικῆς ἀπερτίτας ἰδίως δὲ τῆς ἡδύλαου ὑμνῶνων δεσποινίδος Ἀυγουστῆς Πουζέ. Ἡ ἐλαφρότης τῶν κινήσεων, τὸ γοητευτικόν της μεῖδιμα, ἡ ποικιλία τῆς φωνῆς ἀπὸ τοῦ κατωτάτου τόνου τεχνικώτατα μεταπιπτούσης εἰς τοὺς μᾶλλον ὑψηλοὺς, ἀνέδειξαν τὴν δ. Μπωζ μίαν ἀπὸ τὰς ἐλκυστικώτερας ἀοιδούς.

★

Ὁ πίναξ τοῦ Ροδμπερς «Τὸ λουτρόν τῆς Ἀρτέμιδος» ἠγοράσθη ὑπὸ Ἀμερικανοῦ ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυ-

ρίου. Ὁ πίναξ οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν κ. Shubart ἐν Μονάχῳ.

— Εἰς τὸ Λουβρον τῶν Παρισίων ἤνοιξε εἰδικὴ αἴθουσα ἔργων τοῦ ζωγράφου Ingres. Πολυάριθμα συνεκτερώθησαν ἐν αὐτῇ σχέδια τοῦ διασημοῦ ζωγράφου.

— Ἐν ἐκ τῶν ὠραιότερων γλυπτικῶν ἔργων τοῦ Γαλλικοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν, αἱ «Χορεύτριαι» τοῦ Forain, ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Βέλγου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, διὰ τὸ μυσσεῖον τῶν Βρυξελλῶν.

— Ἐν Λονδίῳ ἤνοιξαν ἐκθεσεῖς τῶν Γάλλων ζωγράφων Post-Impressionistes.

Ὁ κ. Γ. Ἰακωβίδης ἐφιλοτέχνησεν ὥραϊαν προσωπογραφίαν τῆς γνωστῆς καὶ παρ' ἡμῶν Οὐγγρίδος χορευτρίας Ἑλένης Κόιρ, τῆς ἐξ Ἀθηνῶν πρὸ τινος ἀπελευθούσης. Εἰκονίζει αὐτὴν ὡς Πυθίαν, προσορρίζει δὲ τὴν εἰκόνα πρὸς ἐκθεσιν.

Ἡ πρὸς ἀνέγερσιν Ἡρώου ἐν Βαλτεσιῳ εἰς μνήμην τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην τῆς 13 Μαΐου 1821 ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἐπισκόπου Μαντινέας ἐξέδωκεν ἐν Τριπόλει ἑκκλησίαν πρὸς συλλογὴν ἐργῶν ἵνα συμπληρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ὑποβληθέντων αὐτῇ ὑπὸ τοῦ γλύπτου κ. Ν. Γεωργαντῆ σχεδίων, ἐνέκρινεν ἐν ἑξ' αὐτῶν. Παρίστανται ἐκατέρωθεν τοῦ μνημεῖου ἡ Νίκη καὶ ἡ Ἐλευθερία τείνουσαι δάφνην, εἰς τὸ διάζωμα δὲ γύρω θὰ χαραχθοῦν 24 προτομαὶ τῶν προκρίτων ἀγωνιστῶν τῆς μάχης τοῦ Βαλτεσιῶ. Ὅπισθεν θὰ εἰκονίζωνται διάφορα εἶδη πανοπλιῶν.

Ἐκθεσεῖς ἑξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἤνοιξαν εἰς Παρίσιον, περιλαμβάνονσα ἔργα τριῶν καλλιτεχνῶν, πολὺ διαφορετικά. Τῶν Robert, Reboussin καὶ Camille Mauclair. Ὁ τελευταῖος εἶνε γνωστότερος ὡς μυθιστοριογράφος καὶ τεχνολόγος, ἀλλ' εἶνε καὶ θελκτικὸς κρητιδογράφος. Τὰ ἔργα τοῦ ἔχουν πολλὴν λεπτότητα. Ὁ Reboussin ἀιχολογεῖται εἰς ἀπεικονίσεις τοπικῶν καὶ ζώων.

Ὁ Robert εἶνε νεωτεριστῆς, μὴ ἀκολουθῶν κανόνας ὁρισμένης σχολῆς.

Ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» τοῦ Σοφοκλέους, παρισταμένη εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον τοῦ Βερολίνου μὲ λαϊκὰς τιμὰς, ἤγαγε διαφόρους καλλιτέχνας ἐπιχειρηματίας καὶ δημάρχους μεγάλων πόλεων εἰς τὴν ἰδέαν νὰ σχηματισθῇ μεγάλη εἰσαγγελία πρὸς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν κλασικῶν δραμάτων, εἰς θέατρα καὶ ἱπποδρόμια δυνάμενα νὰ περιλαμβάνωσι χιλιάδας θεατῶν. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης δὲν εἶνε μόνον ταμεινικὸς, ἀλλὰ καὶ ἠθικοκινωτικὸς, διότι προσδοκᾶται ἐκ τῶν παραστάσεων τούτων ἐξημέρωσις τῶν ἡθῶν.

Ἡ κυρία Σοφία Σχλημαν, πρόεδρος τοῦ Φθισιατρείου, διωργάνωσεν ἐν τῷ Βασ. Θεάτρῳ μεγαλοπρεπεῆ εἰσοτήν.

Τὸ πρῶτον μέρος περιέλαβε πέντε μεγάλας πλαστικὰς εἰκόνας (tableaux vivants), ὧν ἡ πρώτη ἀνεπαίστατος μέρους τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων, ἡ δευτέρα τὴν αὐτοκράτειραν Θεοδώραν, ἡ τρίτη τὴν «Μίσσης Σίδδονς» καὶ ἡ τετάρτη Ἰαπωνικὸν κήπον.

Αἱ πλαστικαὶ αὗται εἰκόνες ἐποικίλλοντο εἰς τὰ διαλείμματα ὑπὸ τέσσαρον μικροτέρων ἐντὸς πλαισίων, τῆς «Πηγῆς», τῆς Ἀημνίας Παλλάδος, τῆς Συναυλίας τοῦ Βασιλέως, τῆς «Ἀνδρῶνιδος» τοῦ Creuse, τοῦ «Θυμιάματος» τοῦ Θ. Πάλλη καὶ τῆς Κλεοπάτρας βασιλεύσεως τῆς Αἰγύπτου.

Συμμετέχον εἰς τὰς εἰκόνας αἱ γνωστότεραι κυραὶ

καὶ δεσποινίδες τῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς αἱ κ. κ. Σακογράφου, Πάλλη, Ν. Σλήμαν, Βάλδμαν, Μεταξά, Μέρλιν καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀργυροπούλου, Λεβίδου, Περόγλου, Γρυπάρη, Ἀνδριτσάκη, Τσακάλη, Δηληγιάννη, Σκουζῆ, Κομανοῦ, Βρυζάκη κ.λ.π.

Αἱ εἰκόνες συνοδεύοντο ὑπὸ μουσικῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ὀπεραν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐνώπιον ἐκλεκτοτάτου ἀκροατηρίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Σ.ρα Βερνὰρ, ἡ «Κόρη τῆς Λύσεως» τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Πουτσίνι. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πληρεστάτη καὶ ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἦνε ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς νέου ἀριστουργήματος. Ἐν τοῦτοις ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι οἱ περιτιτόμενοι, οἵτινες ἐχειροκρότησαν παταγωδῶς τὴν πρώτην πράξιν καὶ ἐνεθουσιάσθησαν εἰς τὴν δευτέραν, δὲν ἐδέχθησαν μὲ πολλὴν εὐμένειαν τὴν τελευταίαν πράξιν, καίτοι τὴν δραματικωτέραν πασῶν.

Ὁ Γάλλος δραματικὸς ποιητὴς Ρενὲ Φωσσουά, ὁ ἀναστατώσας τοὺς θαυμάτας τῶν φιλολογικῶν διαλέξεων τοῦ θεάτρου τοῦ «Ὤθιου» μὲ τὴν τολμηρὰν κατὰ τοῦ Ρακίνα διάλεξιν του, ἔγραψε δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Μπετόβεν».

Ὁ κ. Φωσσουά εἰς τὸ δράμα τοῦτο κατεπάτησε πάντας τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Δὲν ἐνέμεινεν εἰς τὰ ἱστορικῶς γνωστὰ, ἀλλὰ παρουσιάζει ἓνα Μπετόβεν, ὅσον τὸν ἐφαντάσθη αὐτὸς αὐθαίρετως. Κατὰ τοὺς Παρισίους κριτικούς εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ δράματος τούτου δὲν γίνεταί ἄλλο τι εἰμὴ τὰ διάφορα πρόσωπα ἀφηγοῦνται διάφορα φανταστικὰ ἐπεισόδια τοῦ βίου τοῦ μουσουργοῦ. Μία καὶ μόνη δραματικὴ σκηνὴ ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸ δράμα καὶ αὕτη εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς δευτέρας πράξεως, καθ' ἣν ὁ Μπετόβεν βλέπει τίσσαςας φίλους του παίζοντας ἐν «κουαρτέτῳ» του καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔχασεν τὴν ἀκοήν.

— Δὲν ἀκούω πλέον! Δὲν ἀκούω πλέον! ἀναφωνεῖ ἀπελπις.

Πλὴν τῆς ἀληθοῦς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς, αἱ λυπαὶ δὲν διαφέρουν τῆς ἀναγνώσεως ἀνεκδότων ἀμφιβόλου κύρους.

Εἰς τὸ «Ἀθήναιον» ἐπαίχθη εἰσπρακτικὸς κωμῳδία τοῦ κ. Κορλὺς «Les bleus de l'amour». Ἡ βάσις τοῦ ἔργου εἶνε, ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐμπιστεύεται τὴν τύχην τῆς κόρης του παρὰ εἰς ἄνθρωπον ποῦ ἔχει ἔρωτικὴν πείραν. Ἡ κωμῳδία εἶνε ζωηρὰ, πεταχτὴ, εὐθυμῆ. Ἦρσαν πολὺ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ὡς ἔργον τέχνης καὶ διότι τοὺς κολακεύει ἡ ὑπόθεσις. Ἐχουν ὅλοι τὴν πείραν, εἶνε τόσοι λαμπροὶ μορφωμένοι ὑπὸ ἔρωτικὴν ἐκπνιν, ὥστε εὐχαριστοῦνται ἰδιαιτέρως ν' ἀκούουν ὅτι εἶνε οἱ μόνοι κατάλληλοι σύζυγοι.

Ἡ κ. Γκαλβάντ εἰς ἑξ' ἐμφανίσεις κατέπληξε μὲ τὴν τέχνην τῆς φωνῆς τῆς. Ἐπαίξε συμπτραντοντος τοῦ θιάσου Καστελᾶνο, ὅστις ἀφίκετο πρὸς τοῦτο ἐκ Ζακύνθου, τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», τὴν «Λουκίαν» τὴν «Υπνοβάτιδα» καὶ τὸν «Ριγολέτον».

Εἰς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» ἐτραγουδῆσεν ἡ κ. Γκαλβάντ τὸ «Καρναβάλι τῆς Βενετίας» τὸ γλυκὺ Βενετικὸν δημοτικὸν τραγοῦδι τὸ ὁποῖον ἐνορχήστρωσεν ὁ Παγανίνι ὑπέροχα. Εἰς τὴν γ' πράξιν τῆς «Λουκίας» ὡς τραγικὴ ἦτο ὑπέροχος, κληθείσα πεντάκις ἐπὶ σκηνῆς. Εἰς τὴν «Υπνοβάτιδα», εἰς τὴν γ' πράξιν ἰδίως εἰς ἣν παίζει συνεχῶς, κατέπληξε μὲ τὰς ἀπιστεύτους variations καὶ τοὺς ἐξόχους λαυγγισμούς τῆς. Εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ἰδίως τόνους ἦτο ἀνυπέβλητος. Εἰς τὸν «Ριγολέτον» τὴν αἰα τῆς β' πράξεως ἐψάλλεν πολὺ τεχνικά.

Κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων τῶν κριτικῶν ἡ κ. Γκαλ-

βάλαν εἶνε φθικόν φαινόμενον. Ὁ λάρυγξ της εἶνε ὁλόκληρον μεταλλεῖον φωνῆς. Οἱ λαρυγγισμοὶ της, ἰδίως εἰς τὰ ὑπεροξέα ρε-μι-φά κατατοῦν νὰ μὴ εἶνε πλέον ἀνθρώπινοι, εἶνε δὲ μεγάλης διαμέλειας.

Ἡ κ. Γκαλβάν ημεῖς βετο δι' 600 δραχ. καθ' ἐκάστην ἑβδομάτην.

Προσεχῶς ἔρχεται εἰς τὸ Δημοτικὸν ὁ θάλασος τῆς Τέρρεν καὶ κατόπιν Ἰαπωνικὸς θάλασος (Harako) ὅστις θὰ δώσῃ Ἰαπωνικὰς ὑπερέτιτας. Ἀμφότεροι παίζον ἤδη εἰς Κάϊρον.

*

Ἀθηνᾶ κὴ κίνησις.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου ὁμιλήσεν ὁ κ. Τσοκόπουλος περὶ τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοσμικῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν τοῦ Βυζαντίου.

— Ἐπίσης ἀνέγνωσε παλαιὰς ἀναμνήσεις του περὶ Ἰωάννου Μαρταῖ καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις βίου του ὁ κ. Χ. Ἀγγινος, ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ θὰ παραλάσσωσι καὶ ἄλλοι λόγοι, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Μελάς ὁμιλῶν περὶ Τολστόη.

— Ὁ ζωγράφος κ. Ν. Ὁθωναῖος, ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ Μονάχου, ἐξέθηκε νεωτάτας εἰκόνας του εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ γυναικείου συλλόγου «Πρόδο».

— Εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ «Παρθασοῦ» ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν διωργάνωσε πρατήριον μικρῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, περὶ τὰ 60, ὧν τὰ ἥμισυ δωρεὰν προσέφεραν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνοντο ἡ «Τυφλὴ» τοῦ κ. Ἰακωβίδου, ὁ «Σειληνός» τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου καὶ ὁ «Γάιος» τοῦ κ. Γεωργαντῆ. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν ἄλλα ἐπωλήθησαν καὶ ἄλλα ἐκληρώθησαν ἐν λαχείῳ.

— Ἡ προκοιμητικὴ ἐκθεσις διὰ τὴν Ρώμην ἐν τῷ Ζαπτεῖφ ὅ' ἀνοξὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου, ἐὰν δὲν ματαιωθῇ. Ἀπεστάλησαν ἔργα μόνον 50.

— Ἡ Ρεζάν ἐδωκεν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον δύο παραστάσεις. Τὴν «Κυρία» δὲν μὲ μέλει καὶ τὸν «Ἰσραήλ» τοῦ Μπερσταῖν.

— Ἡ Ἀγγλὶς δεσποινὶς Παλτίσια Σκέτσερδ, ποιήτρια καὶ δημοσιογράφος, ὁμιλήσεν ἐν τῷ «Συνδέσμῳ τῶν ἔργατικῶν τάξεων» περὶ τῶν βάσεων τῆς οἰκονομολογίας ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως. Ἡ ὁμιλία ἐγένετο Ἀγγλιστὶ, διεμνηνεύοντος τοῦ κ. Π. Δρακούλη.

— Ἐν τῷ «Παρθασῷ» ἐδόθη συνουσία ὑπὸ τῆς κ. Φωκᾶ. Συνέπραξαν ἡ κ. Θεοδωροπούλου καὶ οἱ κ. κ. Σουλτσε, Καλομοίρης καὶ Πίνδιος. Ἐπαίχθησαν συνθέσεις τῶν Βέμπερ, Μπράμς, Μάρεμπερ, Βεκίβσκη, Ρίτς καὶ Ἀβόρακ.

— Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. κ. Μπουσιντούϊ καὶ Μάρσις, καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ὁδείου Λότνερ κ. κ. Σαίφερ καὶ Μπέμερ κατήρτισαν Ἀθηναϊκὸν κονορτέτο, καὶ ἐξ ὑπαμοιβῆς ἤρρισαν τὰ δίδουν συναλλας ὅτε μὲν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ὅτε δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου Λότνερ.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρθασοῦ» ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Ἀντώνιος», ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως συναυλία, καθ' ἣν ἡ ἀρτιότις κ. Βασενχόβεν ἐπαιξε τὴν Μαζοῦρκαν τοῦ Χάσελμαν, οἱ κ. κ. Σαίφερ καὶ Μπέμερ τὴν Νυκτιδίαν τοῦ Σοβρετ, ἐτραγουδῆσαν δὲ αἱ δεσποινίδες Κρεμπερ καὶ Ξανθάκη καὶ ἐπαιξε ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἡ δεσποινὶς Ναοῦμ.

— Ἡ Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα ἔδωκε τὴν α' ἐφέτος συναυλίαν, παρισταμένην πάντων τῶν πριγκίπων. Ἐξετέλεσεν ὁρμονικῶς ἡ πεντηκονταμελής ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν τεχνικωτάτην διεύθυνσιν τοῦ κ. Λάβδα τὴν Suite Marginareska τοῦ Ἰταλοῦ Amadei, ὥραλα σύνθεσιν βραβευσθεῖσαν ἐν τῷ διεθνεί μυσικῷ διαγωνισμῷ τοῦ Μιλάνου, ἐμπνευσμένην ἐκ τοῦ μύθου Ναϊάδων, Νυμφῶν, Σειρήνων καὶ Τριτώνων, τοὺς Ἰσπανικοὺς χοροὺς τοῦ Moszkowski καὶ Φαντασίαν ἐκ τοῦ Δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου. Μήτεσον τῆς συναυλίας ὁ βαρύτερος κ. Π. Μπότασις, ἡ κλειδοκυμβάλιστρα κ. Καλλινίκου καὶ ἡ μαθήτρια τῆς κ. Φωκᾶ δ. Καλλιρρόη Κωνσταντινίδου.

Ἐν Βερώνῃ ἀνηγέρθη μνημεῖον εἰς τὸν Σαλζέππο.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Γότθᾳ ὁ Λάσβιτς, συγγραφεὺς φιλολογικῶν ἔργων.

— Ὁ Μπερσταῖν δίδει προσεχῶς εἰς τὸ Theatre Francaise νέον δράμα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Après mois».

— Ἐν Κων) πόλει ἰδρύθη Ὁδεῖον ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού».

— Ἀπέθανεν ἐν Γερμανίᾳ ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν ὁ μυθιστοριογράφος καὶ οὐμοριστὴς Γουλλιέλμος Raabe. Τὸ καλλιτέρον του ἔργον εἶνε ὁ «Ποιμὴν τῆς πείνης».

*

Ὁ κ. Μ. Καλομοίρης ἔδωκε συναυλίαν ἔργων του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου. Ἐξετέλεσε πρόγραμμα εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσάν—δόξα σοι ὁ Θεός!—συντεταγμένον. Ἡ μουσικὴ ἐμπνευσις τοῦ κ. Καλομοίρη βασίζεται ἐπὶ Ἑλληνικῶν μοτίβων—καὶ εἶνε διὰ τοῦτο ἀξιόπαινος ὁ μουσουργός—τὰ ὅποια ὅμως πνίγονται ἀπὸ μίαν θορυβώδη καὶ ὀμιχλώδη Βαγνερίζουσάν σύνθεσιν. Ἡ ἐναρχήστρωσις δυσχερεστάτη προσδίδει εἰς τὰ τόσον ἀπλὰ καὶ παθητικὰ Ἑλλ. μέλη διάκοσμον δυσανάλογον. Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἀρκετὴ πρωτοτυπία εἰς τὰς συνθέσεις του καὶ αἰθῆσις βαθεία, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς δημιουργίαν νέας Ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Ἐπαίχθη ἡ «Ρωμαϊκὴ Σουίτα» ἐκ πέντε μερῶν συγκειμένη, μέρη ἐκ τοῦ ἀνεκδότου μουσικοῦ δράματός του ὁ «Μαυριαγός καὶ ὁ Βασιλεὺς» (ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁμωνύμου δημοτικοῦ ᾠσματος). Ἐκ τούτων ἤρρεσε πολὺ τὸ τραγοῦδι τῆς «Γερᾶς ζωῆς», ὧς ἐπίσης καὶ ἡ ἐισαγωγὴ εἰς τὴν γ'. πρᾶξιν τῆς «Στέλλας Βιολάντη».

*

Δι' ἐβδόμην φεράν διωργανοὶ ἐτηρίαν ἐκθεσίν τῶν ἔργων του ὁ κ. Β. Μποκατοιάμπης, ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ (οδὸς Ζαῖμη 22). Ἐκτίθενται 40 ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων 25 εἶνε νεώτατα καὶ τὰ ὅποια κυρίως ἐλογίσθη κατὰ τὸ θέρος. Ἡ ἐφετεινὴ παραγωγὴ τοῦ κ. Μποκατοιάμπη παρουσιάζει νεωτεριστικὰς τάσεις. Τέσσαρες—πέντε πίνακες του ἐμφανίζουσάν τέαν ἐξέλεξιν τοῦ τόσον ποιητικοῦ ταλαντοῦ του, εἰς ἀντιθέσεις καὶ εἰς ἐκτονωτέρον χρώμα. Οἱ πίνακες αὐτοὶ εἶνε ἐκ μὲν τῶν τοπίων ἡ «Ἀνίς», ἐκ δὲ τῶν θαλασσογραφιῶν ἡ «Ἀλιευτικὴ λέμβος». Εἰς τὸν πρῶτον πίνακα τὸ πορφυρεὸν χρῶμα τῆς δύσεως εἰς τὸ βαθὺ τοῦ ὀρίζοντος ἁρμονίζεται πρὸς τὰς πρώτας σκιάς τοῦ δάσους, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἡ λέμβος εἶνε βυθισμένη εἰς ἐν κατακύνον χρῶμα, Ἑλληνικώτατον. Τὸ «Φρούριον Κερκύρας» στεφανομένον ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς δύσεως μὲ λεπτότητα ἐρυνθωπὰ σύννεφα πλανώμενα εἰς τὸ κενόν, καὶ ὁ «Ἅγιος Νικόλαος τῶν Πεντακλίων», εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων νέων ἔργων του. Ἀξία ἰδιαίτερας μελίας εἶνε τὸ «Μαντοῦκι», ὁ «Ποταμός», ὁ «Ἀρόμος πρὸς τὸ Κανόνι», ὁ «Κῆπος», τὸ «Λυκόφως», ἡ «Νῦξ σελινοφώτιστος» μὲ τὰς ἀμυδρῶς διαγραφόμενας σκιάς τῶν πλοίων καὶ μὲ ὕδατογραφία «Κυπαρισσιῶν», ὧν αἱ κορυφαὶ φωτίζονται ποιητικώτατα.

Ἡ γνωστὴ ἀβρότης, ἡ ἁρμονικὴ τῆς φύσεως ἐξεικόνισις, τοῦ φωτός ἡ λεπτοτάτη ἀπόδοσις, ἀνέδειξαν τὸν κ. Μποκατοιάμπην ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ζωγράφον τῆς ποιήσεως. Τὰ τοπεῖα του Κερκύρας, Ἀττικῆς καὶ Αἰδηψοῦ θέλουν.

Τὴν ἐκθεσιν ἐπεσκέφθησαν ἡ Α. Β. Ὑψ. ὁ Διάδοχος καὶ οἱ πρίγκηπες Νικόλαος καὶ Ἀνδρέας.

Πέντε ἔργα ἡγοράσθησαν: Τὰ «Κυπαρισσία τοῦ Mon Repos» καὶ τὰ «Ἀνάκτορα τῆς Κερκύρας» ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, ὁ «Ποταμός» ὑπὸ τῆς κ. Μ. Νεγρεπόντη καὶ δύο ὕδατογραφαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Σούτσον.

*

Ὁ κ. Σ. Ξερόπουλος ἀποστέλλεται εἰς Βόλον ὅπως ἀνιγρῇ τὰς ἐγχρῶμους ζωγραφίας τῶν Παγασῶν. Ἡ ἐργασία θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πέντε μῆνας.